

úmysel v duševnom klúde uvážiť a či teda konal s úmyslom predpokladaným v § 278 tr. z., je možné dovodiť tiež z iných okolností prípadu a zvlášť z prípravy smerujúcej ku spáchaniu trestného činu a zo spôsobu jeho prevedenia tak, jako to správne dovodili porotcovia v súdenom prípade zo skutočností zistených nimi kladným zodpovedaním šiestej skutkovej otázky prvej skupiny.

Čís. 5985.

K naplnění skutkové podstaty přečinu podle § 279 tr. zák. stačí (za ostatních náležitostí), když výzvě bylo přítomno více osob, nejméně dvě.

S hlediska trestných činů podle §§ 279—310 tr. zák. je nerozhodno, zda za okolností případu mohl být ohrožen veřejný klid a pořádek. Ohrožení to spočívá již samo o sobě ve skutkové podstatě těchto trestných činů.

(Rozh. ze dne 4. října 1937, Zm I 606/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem shluknutí podle § 279 tr. z. a přestupkem podle §§ 14 a 19 shromažďovacího zákona z 15. listopadu 1867, č. 135 ř. z.

Z d ů v o d ů:

Nelze přisvědčiti námitkám stížnosti proneseným na odůvodnění důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Mylný je především názor stížností zastávaný, že skutková podstata přečinu shluknutí podle § 279 tr. z. vyžaduje shluknutí, to jest jakékoliv shromáždění většího počtu lidí, z podnětu třeba nezávadného, jež je způsobilé ohroziti veřejný pokoj a pořádek. Přehlíží, že trestní zákon pojem shluknutí v jednotlivých ustanoveních, která shrnuje pod názvem shluknutí, způsobem vyčerpávajícím nedefinuje. Stížností uplatňovaná definice pojmu shluknutí odpovídá pojmu shluknutí ve smyslu § 283 tr. z. Z jasného znění § 279 tr. z. však plyne, že pro naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu stačí přítomnost více osob, nejméně dvou, jak tomu nasvědčuje díkce §§ 83, 174 II a), 192 atd. tr. z. a zejména § 81 tr. z. («někdo sám o sobě, nebo když více lidí, a v š a k n e s r o t i v š e s e»). Je také nerozhodno, zda za daných okolností byl nebo mohl být veřejný klid a pořádek ohrožen. Že takové ohrožení spočívá již samo o sobě ve skutkových podstatách §§ 278—310 tr. z., zákon sám prohlašuje (srovnej nadpis V. hlavy druhé části trestního zákona) a není proto na soudci, aby se zabýval zkoumáním otázky, zda v konkrétním případě takové ohrožení mohlo nastati. Ostatně stížnost ani tu nevychází ze skutkového zjištění rozsudku, který zjišťuje, že se schůze zúčastnilo 250 osob, takže důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. neprovádí po zákonu (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.), což platí též

o námitce další, že tu není ani skutková podstata přestupku podle §§ 14 a 19 shrom. zákona, ježto tu není skutkové známky »shluknutí«. Právem tedy soud první stolice, zjistiť veškeré náležitosti skutkové podstaty přečinu shluknutí podle § 279 tr. z. a přestupku podle §§ 14 a 19 shrom. zákona, čin obžalované podřadil pod tato ustanovení.

Neobstojí konečně námitka, že neuposlechnutí příkazu k rozejití se shromáždění, třebaž i schůze formálně nebyla pořádána podle předpisu, možno podřaditi toliko pod ustanovení §§ 14 a 19 shrom. zákona, nikoli však též pod ustanovení § 279 tr. z.; stížnost přehlíží, že lze se dopustiti přestupku podle §§ 14 a 19 shrom. zákona beze spáchání přečinu podle § 279 tr. z. a opačně a že nejde o tak zvanou konkurenci zákonnou, nýbrž o konkurenci reální či materiální (vícečinnou), neboť stěžovatelka se dopustila několika trestných činů (výzvy více osob ke zprotivení se) a kromě toho neuposlechla nařízení, aby opustila místo úředně rozpuštěného shromáždění, tedy různých činů, spadajících pod různé skutkové podstaty trestných činů, a bylo proto činnost její podřaditi pod ustanovení §§ 14 a 19 shrom. zákona a § 279 tr. z., neměl-li býti ponechán jeden z činů beztrestným. Stížností citovaná rozhodnutí čís. 1449 a 2770 Sb. n. s. sem nedopadají, ježto v případech tam souzených šlo o možnost souběhu přestupku podle §§ 14 a 19 shrom. zák. s přečinem podle § 283 tr. z. Je tedy stížnost i v tomto směru bezdůvodná.

Čís. 5986.

O tom, zda bylo někomu projevem ublíženo na jeho cti, nerozhodují subjektivní názory a pocity napadeného, nýbrž hledisko objektivní, založené na všeobecných názorech spoluobčanů (obecné mínění), po případě na názorech užších kruhů společenských, k nimž napadený náleží, tu však jen tehdy, lze-li jimi doplniti názory panujícího mínění, nikoliv i tenkrát, odporují-li všeobecnému přesvědčení většiny spoluobčanů.

(Rozh. ze dne 4. října 1937, Zm I 730/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost soukromého žalobce do rozsudku krajského soudu jako soudu kmetického, jímž byl obžalovaný A. zproštěn obžaloby pro přečin podle §§ 1, 2, 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n.

Důvody :

Nalézací soud neshledal v obsahu pozastaveného článku skutkovou podstatu přečinu podle §§ 1, 2, 3 zákona o ochraně cti, ježto se článek podle úsudku průměrného čtenáře nedotýká cti soukromého žalobce, o němž se naopak vyslovil s pochvalou, nýbrž že článkem byly posuzovány nezdravé sociální poměry v B. podnicích, na doklad čehož byl uveden i případ soukromého žalobce. Zmínil-li se článek o chorobě soukromého žalobce, nebylo mu ani touto částí článku ublíženo na cti, jak je zřejmo z obsahu pozastavené stati.